

GIÁ BÁN	
NƯỚC-TRUNG	NƯỚC-QUỐC
1 năm - 1.00	1.00
6 tháng - 0.50	0.50
3 tháng - 0.25	0.25

Mua báo phải trả tiền trước.
Cho và muốn gửi cho M. T. TIENG-DAN - 41 đường Quảng cáo
vào phòng in/đường ngày trước.

TIENG-DAN

chủ-tập của tờ báo
Houtan - Truoc - Kien
chủ-tập
Tien-Dan - Paris

LA VOIX DU PEUPLE

Mỗi tuần xuất bản hai kỳ thứ tư và thứ bảy

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
N° 10840
sân quán
Đường Đông-Ba, Hai
Cầu Đập cũ ở H
Cầu Đập: TIENG-DAN - Hai

Gục sắt đã nguội,
thì không đập ra
làm cái gì được, nên
muốn dùng sắc làm
cái gì phải đun cho
nóng.

VÌ SAO MÀ VIỆC GÌ CÙNG HỒNG

(Cái tánh chất mau nguội của người mình)

Nước ta trên ba mươi năm gần đây, vì ngọn triều dân tộc cạnh tranh chung trong thế-giới tràn tới bên chun, làm cho vùng đất mây phủ không tan, nước tự không chảy thuở nay, bỗng hiện ra một cái cảnh tượng biến động. Ở giữa cái không khi thay đổi sao xiển ấy, người mình đã không phương thế gì ngăn đón, mà cũng không thể năm yên được, kinh hồn động phách, lóa mắt choáng lại, kẻ chạy ngã này, người chui đường nọ, từ chánh-trị học văn cho đến kinh-tế thực-nghiệp, việc gì cũng nghe có tiếng hó háo cồ-dộng, ngày nào cũng thấy có người bỏn lộn từ chức; những danh hiệu đoàn thể, cũng các công cuộc kinh-dinh bên Âu bên Mỹ, mà hốt nhiên xuất hiện rải rác khắp cả dải đất ba kỳ này, không phải là ít. Không nói đến những việc chưa làm, chỉ kể những việc người mình đã có kẻ xướng ra, đã có kẻ mó tay vào, mà nếu trong một trăm việc, được năm ba việc thực làm thực biện, thì đâu chưa chắc là có chút bổ ích cho nhân-quần xã-hội, mà cũng treo một cái gương tốt cho công chúng, không đến nỗi mất tâm lòng tin-nhiệm của quốc-dân. Thế mà có đâu! Hội họ cuộc kia, rao đây trên tờ báo, hợp-quần ái-quốc, nghe chác bên lở lại, chưa thấy chột thực tế gì, mà cái con nóng sốt vừa qua, thì cái băng-dộ (độ lạnh đến đóng giá) lại sụt xuống càng thấp hơn hồi trước. Nguyên cái cơ thất bại đó, kẻ thì đổ cho hoàn cảnh khó khăn, người thì qui cho thời vận điên đảo, lại phân nhiều thì nhận rằng trình-độ người mình chưa đến, tình thế nước mình không hợp. Những điều đó không phải là không có, nhưng biết đâu tự trung có một cái đại-nguyên-nhân, không phải ở ngoài mà ở trong, không phải tại nơi người mà tại nơi mình, mà chính trong đám nhân-vật hữu tâm, cũng ít ai thoát khỏi cái đều đó.

Cái đại-nguyên-nhân ấy là gì? tức là cái tánh mau nguội của người mình vậy. Cội đời là cái đường đi, người ra đời tức là người đi đường, đã bước chun ra đường, thì không luận đi gần đi xa, đường bằng đường gồ, mà không luận tới thì tới thì lui, chứ không có lẽ dừng mỗi một

chỗ được. Tôi xin cử vài cái thí dụ: Con nhà làm ăn, có vốn được một ngàn đồng bạc, mà không gắng sức lo liệu, làm cho nó trôi lên ngàn một ngàn hai, một ngày một lạng tiền, thì tất nhiên sụt xuống chín trăm, tám trăm mà dần dần đến hết, không thể gì cứ giữ cái địa-vị một ngàn đó cho lâu dài. Con nhà học-văn, đã học đến trình-độ thông thường, nếu không chăm tâm luyện cái trí não, mở mang đường tư-tưởng, đều hay chuyện mới, mà mỗi ngày không có biết thêm, thì không những không giữ được trình-độ thông thường mà bao nhiêu cái sở đắc trong sự học của mình, một ngày một tiêu mất. Đó là cử vài chuyện thường, còn ngoài ra, trăm công ngàn việc, bất kỳ việc gì, bất kỳ cảnh-địa gì, đã ở trong cái biển người lao xao này thì tự nhiên phải đứng vào cái tình thế bán thượng lạc hạ đó cả. (T. T. T.) hướng lại sinh gặp cái thời đại cạnh tranh dữ dội như ngày nay, mà như là hoàn-cảnh của nước mình, một chiếc thuyền nan, từ bề sóng gió, rơi một tay chèo thì đã thấy trôi đi đến mấy ngàn dặm; thế mà người mình bất kỳ việc gì cũng xem như trò chơi, cái gì cũng nểm thử, không những mục-dịch không nhất định, mà hành vi cũng nhiều cách dở dang. Những kẻ mua danh chắc lợi, đến đâu hay đó, cốt thỏa tâm lòng lợi kỷ mà không biết đến nhân-quần thì chẳng nói làm gì, mà có nói cũng vô ích, khôn cho những người đã có chút lương tâm, đã dễ lòng đến việc công ích mà vì cái tính mau nguội đó, nó làm cho mấy mối tệ hội nhân đó mà sinh ra, chính ký-giá là một người bị cái bại đó bỏ chun bước càng dẫn đi đã gần hai phần đời người, vậy xin bày tỏ ra đây, mong đồng-bào ta trông gương mà tự xét.

1) Là hay sinh chán ngán. Làm một việc gì bất luận lớn nhỏ đương lúc khởi đầu thì lòng vẫn sốt sắn, khi vẫn hăng hái, không thấy cái gì là khó là nhọc, mà chưa được ít lâu, vì cái tánh mau nguội đó, hoặc nhân thì giờ hạn chế, hoặc nhân phần việc bỏ buộc, không được thông thả chơi bời, như hồi chưa có việc, tự nhiên sinh lòng chán ngán, so với khi trước, thái độ khác hẳn như hai người.

2) Là hay thay đổi. Đương làm việc này chưa xong mà thấy kẻ khác làm chuyện khác có hơi vui, hoặc nghe ai rủ rê việc gì, thì đầu công chuyện dở dở, cũng đành bỏ giữa đường mà đi làm chuyện mới, mai thay chiều đổi, việc gì cũng muốn mà việc gì cũng dở dang, hờn đã hay lẫn, có khi nào mà rêu mọc được.

3) Là tự mãn. Theo lệ tấn hóa thì việc đời không có nơi nào là chỉ-cảnh, nên việc gì cũng không khỏi có chỗ khuyết điểm; Lo mà diễn bỏ chỗ khuyết điểm, chính là phận sự của người làm việc. Nay làm được một điều mà trẻ nai đến đời ba đời, không chịu so sánh với người hơn mình mà ngó trở xuống, phân bì với những kẻ thua mình, được một chút gì, thì đã tự lấy làm đầy đủ.

4) Là muốn mau. Buođi mai lập hội mà buođi chiều đã trọng có lợi, tháng trước trồng lúa mà tháng sau đã mong cắt bông; không được vừa ý thì cho là vô ích mà việc gì cũng bỏ.

Những điều như thế, ta thường thấy luận mà chính bởi cái tánh chất mau nguội mà sinh ra. Thử xem công việc của người mình trong khoảng vài ba mươi năm nay, có cái gì là thoát khỏi cái tệ hại đó. Hội họ cuộc kia, đương lúc khởi đầu thì rầm rầm rột rột, nước sôi sấm giậy, mà chưa được ít lâu thì nghe đã lạnh như đồng. Đương làm việc này, tìm than kiếm củi, nhen nhúm chưa xong, mà đã muốn chạy sang bếp khác. Cái phù nhiệt của người mình, thật là ai cũng trông thấy rõ ràng, mà có lẽ ai cũng phải tự nhận mà không cãi chối được, không phải hình không mà gia cho cái tiếng hư ầy ầy.

Lấy cái tánh chất mau nguội đó mà làm việc, tuy việc nhỏ nhỏ trong một mình, một nhà, cũng không mong gì có hiệu quả, huống là công việc đoàn thể, thời thế cạnh-tranh, thì đầu cho không ai ngăn trở, không đều gì bỏ buộc, hoàn cảnh thuận lợi đến thế nào, cũng không sao mà làm cho đến nơi đến chốn được. Rất nguy thay, và rất buồn thay cho cái tánh chất mau nguội đó! (Còn nữa) X. T. T.

SÁCH TẶNG

Bản báo mới nhận được hai quyển sách sau này:
1. PHỤ-NỮ DƯC GIA-ĐÌNH (quyền trung) của Đạm-phương nữ sĩ soạn, nũ lưu thư quán Gò công xuất bản.
2. NHỮNG ĐỀ NÊN HIẾT (quyển nhất) của ông Thiển-nhơn soạn, xuất bản tại Ich-chi tư quán Hanoi Xin có lời cảm tạ.

FAN-FAN

Vịnh Trương Lương

Sống rồi nhà nọ bác Tử phòng.
Tôi lui khi tượng thật thung dung.
Tôi lui khi tượng thật thung dung.
Huỳnh công mảy quỳn nguồn thao lược.
Hàn-tướng năm đời nọ đỉnh chung.
Đôi phóng một keo Tần ngã ngựa,
Lưỡi dưới ba tấc Hàn bay rồng.
Hàn đưa Bành muối mình vô dạng (1)

Rõ thật nhân gian có Xích-lùng.
(1) Hàn tào, Bành-việt đều công thảo mà bị giết, còn ông Tả-phòng theo tiền Xích-lùng không việc gì cả.

Chim lồng cá chậu

Chim lồng cá chậu, nghĩ mà cay!
Trời đất con con một chút này.
Cũng bởi tham mồi nên mắc cạm,
Chỉ vì thất thế khó gương vầy.
Muốn bay cất cánh e lồng võ,
Toan nhảy vùng vẫy sợ chậu quay.
Cơ hội bảo giờ bay nhảy được?
Mệnh mỏng đường biên lại đường mây.

Nhân bạn

Này ai kia có đợi ai không?
Mà để cho ai lường bạn lòng.
Giấc điệp mơ màng mê lại tỉnh,
Lòng tơ rối rắm chặt rồi long.
Ba sinh duyên nợ thế non nước,
Trăm tuổi mây râu hẹn núi sông.
Ai có thương ai xin cả giữ,
Một lòng son sắt buổi Tây Đông...

Cảm hoài

HOC THUYẾT

Nhân đàm

NGƯỜI NƯỚC VĂN MINH CÓ ĐANG TÁNH KHÔNG?

Một câu học sinh ở trường học mang vở đi về gặp một người Pháp phóng sự một nhà báo nọ; nguyên câu này có tánh hay xem báo, nên quen với người phóng sự đó. Câu ta hỏi rằng:
- Thưa ông, không rõ người các nước văn minh họ có đang tánh không?
- Sao người văn minh lại đang tánh, anh nói cái gì vậy?
- Vì họ hay xem nhật báo.
- Xem báo mà sao lại đang tánh?
- Thế thì họ xem báo mà không đang tánh sao?
- Có đâu! người ta xem báo thì nghe thấy được rộng, tư tưởng được mở mang; trong các cơ quan tiền bộ các nước văn minh tờ báo là đứng đầu. Người nước văn minh bề có xem báo thì khôn thêm, chứ đâu có đang tánh. Tôi thấy anh cũng có một đôi khi cầm đến tờ báo, sao lại có câu hỏi ngu dốt như thế?
- Khốn nạn! mới rồi tôi nghe

quan đốc giáo Ph. B. T. ngài nói với hai ông bạn-ngày và báo học trò rằng: « Các anh đứng xem báo mà đang tánh đi, không « làm việc gì » được. Những người làm báo đều là những người không có danh tước, nên hay công kích những người có danh tước, chẳng qua là « ghét người ta hơn mình đó thôi », vậy không nên xem ». Vì tôi nghe câu quan đốc T. nói mà sinh nghi nên hỏi lại ông cho rõ.

Thế à! Người nước Nam ngày nay có người tán nhân vật làm mô phạm cho học trò, mà có câu nói trái ngược như kia sao? Thế thực là làm hại cho bọn học trò. Vì ông tướng danh phận ông là to lớn về vang, cho đến nỗi các nhà bán sinh ghen! Gớm thật!

— Thôi tôi đã hiểu rồi; xin cảm ơn ông.

Vui chuyện

KHOA-HOC TẬP-TRỞ

TRÁI ĐẤT MỖI NĂM MỖI THÊM NÓNG

Trong khoảng mấy năm gần đây, ai ai cũng kêu « mỗi năm mỗi thêm nóng ». Điều ấy có thiệt như thế. Vì cơ gì? Đó là một vấn-đề « thiên văn » không thể bày-giải tường-lặn ở đây được.

Nhưng có hai ý-tưởng g. một ý-tưởng cũ và một ý-tưởng mới, đều quan-hệ với vấn-đề ấy; nhân dịp đây, tôi xin bày-giải ra sau này để đọc-giải xem cho biết.

Có người hỏi tôi rằng: « xưa ta mỗi năm mỗi thêm nóng, có lẽ vì thời-gian 35 năm chăng? » Thời-gian 35 năm là gì? Nguyên vào khoảng cuối thế-kỷ 19, bác-sĩ Bruckner, là một nhà thiên-văn học nước Áo, có nói rằng: « từ một ngàn năm lại nay, khí hậu miền Trung-Âu 35 năm từ thay-đổi một lần; thời-gian 35 năm ấy lại chia ra hai khoảng, một khoảng 17 năm rồi nóng và khô, rồi kể đến một khoảng 17 năm rồi lạnh và ẩm ». Bác-sĩ Bruckner nói như thế, là chiếu theo các số tổng-kê và khí-hậu của Trung-Âu mà kết-luận, chứ chính ông cũng không hiểu bởi cơ gì mà có cái thời-gian 35 năm ấy. Nhưng lời ông nói đó rất đúng; vì đúng nên thiên-văn học đã công-nhận lời ấy là « pháp-tắc Bruckner » (loi de Bruckner). Tuy nhiên, « pháp-tắc Bruckner » là nói về Trung-Âu; bản về xứ ta thời không thể viện đến « pháp-tắc » ấy được.

Đó là nói về ý-tưởng cũ. Còn ý-tưởng mới thời thế này: Bác-sĩ Bray, khảo-sát ánh-sáng mặt trời trong 77 năm, có nói: « mỗi năm ánh-sáng mặt-trời đi chậm bớt một giây là 4 cây số ». Bác-sĩ Azam nói rằng: « ánh-sáng mặt trời đi chậm bớt như thế, có lẽ vì chất ô-lex (ether) bao-bọc vũ-trụ mỗi ngày mỗi thêm đặc ». Bác-sĩ Fumouze lại nói rằng: « nếu chất ô-lex mỗi ngày mỗi thêm đặc, thời các hành-tinh chuyển-động trong vũ-trụ sẽ phải mỗi ngày mỗi thêm nóng; trái đất là một hành-tinh; có lẽ trong 75.000 năm nữa thời trái-đất sẽ nóng như lửa ».

Nếu bác-sĩ Fumouze nói đúng, thời không phải một mình xứ ta mà

khắp cả thế-giới dần dần mỗi năm cũng mỗi thêm nóng, nóng đến một ngày kia thời bao nhiêu sự nghiệp của ta đều sẽ phải hóa ra tro! Tuy nhiên, sống mà không có sự nghiệp là thù, sống mà có sự nghiệp mới là người. Trái đất càng nóng tan, thời làm kiếp người càng kíp phải lo sự nghiệp. Sự nghiệp gì? Sự nghiệp đối với dân tộc rồi kể đến sự nghiệp đối với nhân-quần vậy.

Bất-Long

LÀ CÂY CÓ THỂ HÓA THÀNH NGỰA TRỜI KHÔNG?

Al hay đi rừng thời cũng có gặp những con sâu, đầu thời đầu ngựa trời, mà bình và hai cánh thời giống như một cái lá cây xanh. Nhiều người thấy thế tưởng rằng là cây hóa thành ngựa trời. Tưởng như thế là sai.

Trong vũ trụ không có « tự nhiên sanh sản » (generalisation spontanée) Sự ấy, ông Pasteur đã chứng minh hơn nửa thế kỷ về trước rồi. Theo lẽ ấy, là cây không thể hóa thành ngựa trời được.

Vậy sao lại có một sinh vật kỳ quái như ở trên vừa nói đó? Có như thế là vì « thói bắt chước » (phenomene de mimetisme) của loài sâu bọ.

Theo lý biến hóa của vũ trụ thời chính hoàn cảnh chế tạo ra thân thể của vạn vật. Nói rộng thời nơi chế tạo; nói hẹp lại thời nói « thay đổi ». Vạn vật phải theo hoàn cảnh để thay đổi thân thể, là vì lý « sinh tồn cạnh tranh ». Loài sâu bọ sống trong vũ trụ cũng phải theo cái « công lệ » ấy. Vì chúng nó là loài yếu hèn, hay bị các loài khác đánh giết, nên chúng nó phải tìm cách giấu mình, để bọn thú địch đừng thấy. Muốn giấu mình, cách điệu « on cá lá thay đổi sắc thân thể mình cho giống như sắc của hoàn cảnh. Như thế, bọn thú địch đừng xa không thấy được. Cách giấu mình của con ngựa trời lại khéo hơn cách giấu mình của các giống sâu bọ khác: Ngựa trời không phải chỉ đổi sắc mình cho giống sắc của lá cây mà thôi, nó lại đổi mình, đổi cánh, cho in như lá cây nữa. Giống sâu đầu ngựa trời, mình và cánh bằng lá cây, tức là một con ngựa trời « bất tử » hoàn cảnh vậy.

Uất-Long

ANNAM LỊCH SỰ

HÃY NÊN

HÚT THUỐC LÁ

JOB

VIỆC TRONG NƯỚC

TRUNG-KY THỪA - THIÊN (PHÚ LỘC)

Cái hai đập lúa

Chẳng nói chắc ai cũng chán biết về đường sinh kế của dân nông rất vất vả, tay búa c'ân lăm, phòng trán chai vai, mới làm ra được bột lán. Mà ở miền Cửu Lhai (thuyền Phú Lộc), ruộng xấu đất bèn, nhân công đắt, hoa lợi ít, nên nông dân lại riêng chịu phần thiệt thòi hơn. Thế mà đến mùa lúa chín, có được toàn hưởng đầu, phần thì cướp giật ngay, phần thì xóc trộm đêm; lại còn trâu bần bò dậm, một hai hoành hành. (vì ở đây không có tuần đồng). Gần đây lại sinh thêm cái tệ đập lúa nữa, khi dãi lúa bỏ về nhà thì người dãi, kẻ thù chửi, đập rụng lúa hạt mà lấy; kẻ ai nói đến thì vu vạ chửi bới, nhiều đến quá lè.

Từ khi tệ ấy xảy ra, thì các điển chủ có đơn xin quan huyện ở tại ra lệnh nghiêm trị (mùa tháng 8 năm Nhâm Thìn - Đại thứ 2, có trái sức báo lý hiện cảnh). Nhưng mà lòng lý thừa hành, hoặc vì tình dạng ấy, hoặc sợ oán thù, không dễ ỷ đến. Nên hiện giờ cái tệ « đập lúa » đã lan rộng ra cả xứ Canlhai, phần nhiều dân cư 2 bên đường cái quan lấy đó làm kế sinh nhai; đến đôi người béo mạnh cũng ở nhà chờ đập lúa, kẻ có tiền cũng sai con ra đập lúa. Thế là người làm cực nhọc mà bị thiệt còn dũa người không ở nhà lại được lợi, thật là vô lý quá!

Ái là người có trách nhiệm dân, lấy lơa lăm mà trừ cái tệ ấy đi thì nông dân mới khỏi thiệt hại vậy.

Một người nông dân HÀ-TÌNH

Lại cái khổ mua muối

Mới rồi kỳ giả vào Hà Tĩnh đi qua tỉnh đó, ghé vào quán ngủ chân; chợt thấy có hai người chủ thuyền huân nước mắm bước lên cũng vào quán ngủ, một người thì ra mà nói rằng: « Thầu con nhà bần

bán thế này thật là khổ quá ». Hồi khổ về việc gì, thì người ấy thuật rằng: « Dân ở miền biển chúng tôi, chỉ lấy nghề muối mắm làm sinh nhai, nhưng ngặt vì sự mua muối Hồ độ này nhiều nỗi ức khổ quá. Chúng tôi ngoài Nghì xuân chờ thuyền vào đây, cũng đã khổ khăn lắm rồi, nhưng lại chờ đợi đến đôi ba bữa, tùy lụy hết cách, mới mua được một li muối, có khi mua 30 tạ 1 chỉ bán cho 20 tạ, mua 15 tạ thì chỉ bán cho 10 tạ; khi đã mua được muối rồi lại phải thấy cái dọa nạt, thấy kỳ bộp đũa, chủ lĩnh quảng trường, cầm canh vật thủng, như thế mà cũng chưa hả lòng, lại còn đang túng cho bọn cu ly số tại, dũa xin, dũa cướp dũa bới, dũa nài, mua được mấy tạ muối, khổ sở biết chừng nào!! Kỳ giả nghe mấy lời lấy làm đau lòng, nên có mấy lời này để ai là người trách nhiệm biết thấu cách hành động của mấy kẻ t'ân hành mà xử trí

Một người đi đường QUẢNG-BÌNH (HẢI LĂNG)

Thơ ngơ cũng các ông dân biểu
Bản báo có tiếp được bức thư của một người dân làng Hải Lăng, Quảng Bình, xin đăng nguyên văn sau đây:

Thưa các ngài

Các ngài cũng ở trong thôn quê mà dân cư ra để thay mặt cho dân đảng tôi bày những sự khổ nạn của dân cho nhà nước biết. Chúng tôi cũng không dám trông việc hưng lợi trừ hại chỉ to lớn đâu, chúng tôi chỉ trông rằng nhà nước thu ngân thuế gì thì xin ban cái chương trình thế lý ấy ra cho chúng tôi biết là nhà nước thu thuế gì, bao nhiêu, để cho tôi sửa mọi khổ khổ thu thêm ngân, ngoại, làm cho chúng tôi đã hao công tốn việc mà lại mất tiền vô lối nữa

Nguyên chúng tôi ở hạ bạn xa nơi nơi làm, không có củi mà thối, phải lên núi kiếm, mà lên núi không phải sớm đi tối về được. Phải ở lại đôi ba ngày chặt rồi chở về một lần. Lên núi không phải một người đi, phải rủ năm ba người mới dám đi; mà đi về thì cũng phải đi bằng đôi mã đó đi về

ngang nơi chỗ người kiếm làm ở (tại làng Phước Tích), họ cứ làm loi thôi, phải có cho cấp chim, lít rượu, hay là năm b'giác bạc thì mới được đi, như vậy có cực không? Và lại chúng tôi tuy ở hạ bạn mà ông cha chúng tôi có khăn diện lập ấp ở trên thượng du sơn phận, cho nên chúng tôi có nương vườn trên ấy, cũng có địa phần chúng tôi để nuôi cây củi trên ấy nữa; chúng tôi không có động chạm gì đến rừng hoang của nhà nước, chúng tôi chỉ chặt cây, trong vườn của chúng tôi hay là trong phần đất làng chúng tôi mà thôi, vậy mà kiếm làm cũng bắt buộc làm vậy!

Vì vậy cho nên chúng tôi xin các ngài gắng sức làm thế nào cho chúng tôi được biết rằng nhà nước có thu thuế cây củi của riêng trong vườn hay là trong làng chúng tôi không? và dân vào rừng công của nhà nước mà hái củi, thì thế nào mới được vào? những cây thế nào thì được hái? thế nào thì không được hái? thế nào thì phải chịu thuế? thế nào không phải chịu thuế? để o quan kiểm lâm Annam ở xứ tôi khỏi eo xách vất vả vật họ và tiền bạc.

Một người dân làng Hải Lăng

(LÊ THỦY)

An mừng! an mừng!!

Chuyện này, huyện Lê-thủy có đến 15 ông tổng lý được thưởng cửu phẩm. Ai này đều nghĩ rằng ơn vua giáng vàng, ơn lang giáng trắng, ra đình đã được ăn trên ngồi trước, mà đầu bỏ sợ lợn cũng có phần b'v'v'v', nên đã sắp sửa làm lễ « khao sắc ». Ngày 14 tháng 3 ta, ông tổng lý làng Xuân-Bồ đã mở cuộc ăn mừng. Pháo nổ vang trời, liên treo dây rập, 3, 4 ngày chưa dứt. Đồ mới là một ông « Cửu », còn 14 ông nữa, nghe nói cũng đã « rục rịch » ăn mừng.

Nước người văn-minh thì mừng « kỷ-niệm » mừng « quốc-kiến » người minh, thì ăn mừng « phẩm-hàm »; người ta có tiền thì lập nhà thờ, dựng trường học, làm việc ích lợi chung; người minh có tiền, thì đem mua trâu bò, mua rượu thịt ăn uống cho no say, để gây ra cái mối nợ m'ng. Thử hỏi,

Bảo-hiệu có đặt các thứ khăn lông đồ lau mặt, khăn cỡ thợ, khăn ngũ sắc lớn nhỏ, khăn lông to, nhỏ, trắng và có sọc, và các vải n'oi - hóa và làm các thứ đèn lập, (bonggie) trắng, đỏ, v. v. ...

chân - hưng nội - hóa

TỔ - HIÊN Commerçant Đại lý T. L. T. D. & FAIFOD

toàn cả huyện mà ai cũng ăn mừng « cửu phẩm », thì có vẻ vang gì không?

QUẢNG-NAM

Khoan-hoan thế đó!

Tỉnh Quảng-Nam có viên Thông-Puân, Ng. C. (dân Phố-b'ng), người tỉnh Quảng-b'nh, hành động cử chỉ nhiều đều lệ lăm, ra làm việc ở đầu đều có tiếng xấu; song không biết vì cơ chi, mà tiếng xấu lan ra ch'ng nào, thời lại càng được thăng thưởng cường n'ay. Nghe đầu có bản thể nên mấy vị quan trên ở ngoại trấn ai r'ay cũng có lòng nề vì mà không ai giám làm chi mất lòng.

Trừ khi đôi lời Quảng-Nam, vừa được vài tháng mà hạt dân đã do Toa, do Tỉnh dần không hai lần, về những khoản những lệ, mà viên ấy cũng đều thu xếp yên cả.

Mới đây viên ấy vì việc vợ hầu trong nhà, có kêu với quan trên xin lý di, nhà ở d'ra kho tỉnh, chung quanh đều họ liên thuộc, mà m'ng ngày chuỗi máng đánh đập, không còn có thể cách gì cả. Ngày nọ đang bàn việc tại dinh quan Tổng đốc, quan An có trách viên ấy về sự quan hệ về phong hóa, nên ở giữa công đường, trước mặt đông đủ ty thuộc viên ấy mặt m'ng quá lời và khi nh'c đến cái tình thuộc; vụ này quan An và cả tỉnh thuộc đều có giấy trình cùng quan Tổng đốc, mà chúng quan Sư Faifo cũng đã r'.

Ng e dân viên ấy đã bị hoạn b'đ. O'it ho'ân b'đ mấy lần mà tiếng xấu càng l'ng l'ng, khoa bằng mà có người như thế, có xấu hổ không?

Quan trên có thể vì phong hóa, vì khoa ho'ân mà xử trí thế nào chăng?

Một người biết chuyện PHAN-THIỆT

Lính tập cũng làm việc nghĩa
Xưa nay lính tập phần nhiều hay hiệp nhau lại làm đều xấu như rượu ch' cơ bạc, ăn hiếp kẻ yếu, nên chẳng ai d'ể ý đến. Nay mới thấy hợp nhau làm việc nghĩa như sau này:

Lầu tối 20 tháng tư tây lại rạp Cinéma-Théâtre Phan-thiết, cơ tập binh tập, bày cuộc hát cải lương để lấy tiền tu bổ con đường nghĩa địa của l'nh. Đường ấy chẳng lợi gì cho hàng cơ, lại còn l'ch lợi chung cho cả nhân dân châu thành Phan-thiết, được khỏi sự khổ khổ buổi trưa

gánh c'ui qua bãi cát này lại da ph'ng ch'ng ch'ng - lu'it - b'it - b'it. Vì thế Ông Adjutant-chef cùng các Đội, Cai, Đ'p, Linh cũng sắp đặt ra cuộc này rất long trọng, lời xem đông lắm.

Nghe ra đêm ấy thu được 500\$000. Đường ấy đã khởi sự làm. Cơ tình này còn làm được nhiều việc phải: khi tan khó thì tiền bạc giúp nhau, thời đáng làm gương cho các cơ khác vậy.

PHAN-RANG

LỜI RAO LỘN ĐỒ

B'ra 13 Janvier 1929 tới ở Saigon về, đi bằng ba, xuống gare Tourcham, không biết ai lấy lên gói m'ng đồ vật của tôi đáng giá 51\$30 để lại cái gói m'ng bằng cơ cái của tôi, trong đựng nhiều quần áo tây, quần áo A H và P A H, hiện nay vẫn ở tại commissaire Phanrang. Từ đó tới nay không có ai lại hỏi tôi, nên tôi rao trên báo kỳ trong tại tuần n'ay, không có ai tới hỏi, tôi xin đem về phát m'it, bấy giờ không phép nói chi được

PHẠM-VAN-BANG Bazar Tonkinois PHAN-RANG

BẮC-KY NINH-BINH

Một đ'ra nhỏ rất quái lạ
Hôm 30 Avril, cả ngày T'ự-T'ự thấy chuyện b'ng, biết là đến kỳ m'ng nguyệt khai hoa, liền báo người nhà d'ra vào nhà thương Ninh-Binh. Năm nhà thương trần trụi mãi đến gần rạng mai ngày 1er Mai chưa s'đ được. Có đ'ra usage-femme) thấy khác, kêu quan Đ'c-to d' thay. Quan Đ'c-to xuống giúp việc, xem biết là cái thai khó lấy, ng'it

phải dùng đồ mà lôi ra. Kh'c 1. Th'it. Lấy được đ'ra con ra, mà khó thật, mất bao công phu. Vì nó không r'ay d'p được như thường... Quái! mới ra cái đ'ra, ai trông thấy cũng phải ngạc nhiên!

Đ'ra b'é xém cũng không to lắm, nhưng thân hình thật khác người thường: Một cái đầu rất to liền hai cái mắt, dính vào một cái cổ. Hai mắt d' cả tai, mũi, m'ng; hai bên có hai tai, giữa có một tai ch'p đôi; đem vạch m'ng ra, thấy m'ng m'ng có bốn cái răng; hai cái hàm trên và hai cái hàm dưới.

Có hai tay: một bên dài một bên ngắn; còn hai chân thì đều nhau. Đ'ra b'é ra d'oi, chưa thấy oe oe, quan Đ'c-to đã biết là nó chết rồi, xem ra nó không c'ua qu'ay được nữa. Nhưng người mẹ không việc gì cả, chỉ yếu ch'it thôi.

Hiện nay quan Đ'c-to đã giữ lấy cái thai này, dùng thuốc th'ng n'ng mà ngâm. Ng'it muốn lấy cái thai này để dùng về khoa học, có lẽ nay mai sẽ gửi về Bảo tàng viện Khoa học cho các nhà chuyên môn nghiên cứu.

(T. N. 8 Mai)

NAM-KY

SAIGON

Một cuộc meeting không thành
Mới rồi người ta thấy truyền-d'ơn rải khắp thành phố, cổ-d'ng một cuộc meeting tại đường Gallieni. Có cả làng ng'lin người đến dự. Nhưng mới viên có và một lớp lính đã đến trước. Viên có cho biết rằng cuộc meeting này đã bị cấm, vậy không cho thi hành. Người t'đ ch'ng cuộc meeting là ông Võ kh'ch Thiệu b'ên xin phép nói vài lời cho công chúng r'đ'ng giải t'p.

Theo báo Impartial 8 mai

Đo'ỉ chỗ ở

Quan Docteur Duval kinh cáo cho bệnh nhân biết ng'it sang ở nhà đường Gia-Long chỗ cũ quan Docteur Bourgeon giờ khám bệnh như cũ. Buổi mai 6 h 1/2 đến 7 h 1/2. Buổi chiều 12 h 1/2 đến 2 h 1/2.

T.

DẦU KHUYNH-DIỆP

油 葉 鎮

Ái bay chóng mặt xo'ang đầu, mua dầu Khuynh-Diệp hít vào lạnh ngay.

Càng dùng, càng nghiệm, càng hay...

VIEN-DE DISTILLATEUR DONG-HOI

HẠO HIÊN NỮ - HỢP

(PHÚC - NHÌ - MA - TỰ TRÌNH - THÁM - AN) Djeli - giả: XA-TÚC-TÚ

Số 11 CHƯƠNG THỨ HAI Một người nữ-hiệp

Tôi biết rõ chân tình Bà tước như thế, nên nhân câu hỏi đó cười mà nói rằng: Ái tình của cô sĩ cũng Bà tước, anh xa rất m'ng mà tình tình có cái li'c tức như thế, trăm mối sầu oán, chín ch'iu ruột th'it, cái cảnh tượng đau đ'ra lúc bấy giờ, ta vào vào trong nỗi Bà tước, d'ra trái bao nhiêu năm tháng ng'ay giờ, cũng không vào quên được. Tuy vậy, làm một người kiến nghị ái quốc (Tức đương binh đi đánh giặc thì ở trong mình mình quý thân trời đất cũng vẫn lòng ph'p họ, nay Bà tước th'ng tr'ân mà ở, nữ sĩ mấy năm tình d'ng, cũng đã hết phục kh'ương kiện,

những đ'ra xảy ra đó chẳng qua là nghiệt chương chưa tiêu trừ hết, nên trong nh'p bạn đã tình cấp vậy th'nh b' con thân qu'yn, rồi mắc phải một n'ng nữ hiệp nào đó, l'ay ra mà con th'p vào, th'nh sinh ra bao nhiêu nh'nh nh'c l'oi th'it. Song bạn tôi đã hứa th'ng cho Bà tước mà giải trừ những đ'ra r'ch rồi đó thì từ đó về sau, cái nhân duyên m'ng m'ng sẽ được vu'ng tron một m'ng tiến hành thuận lợi. Còn có đ'ra gì trở ngại mà Bà tước phải phải cho l'nh.

Tôi nói đến đây, lại xảy một cái bạn tôi mà hỏi rằng: Cứ như v' kiến của Bàc, thì những câu tôi nói trên có gì từ gì nghe được không?

Bạn tôi lúc đó, tay đang cầm ống d'ra trong còn có l'nh thuốc, g'g g'g trên bàn, lúc đầu mà nói rằng: Không! Không phải thế đâu! ta nghĩ Hải-Đức nữ sĩ đã là một người thông minh minh bạch, d'ra như nóng không có tật bệnh, cầm l'nh v'nh ch'nh x'ch, qu'ết không khi nào l'ay ra cái dạng vu v'nh, kh'ic cho người tình nhân của mình có ch'it

d'ra d'ra trong bụng mà th'nh ra l'nh thân hai ng'it (th'nh) là thân đi đánh giặc mà l'nh bạn việc riêng: cho d'ra nỗi cả danh dự, cả trách nhiệm, bị cái ảnh hưởng đó tưởng ch'nh đ'nh, hướng chỉ chú ý của n'ng, cốt không muốn cho người t'li'nh nhân của mình, v'linh mà m'ph'p con mà bệnh nó l'ng ngược làm l'ng. Ng'ay nay, trời cũng chiều người, được một cái thời cơ rất tốt, tự nhiên thuận gi'ng th'ng l'oi, cốt cần đạt cái mục đích « L'nh một b'c mà làm bạn », nhưng vậy, d'ra d' đương thời còn chưa giải quyết, nên ng'ay nay như ch'ng l'nh đã kh'ch, thì hai chữ nhân nh'nh không sinh ra oán đ'ra, mà nên như bệnh nh'ng chưa th'it, thì Bà tước d'ra có kiến trí lời nói trước, ch'ch cũng v'ch, song không đến nỗi nh'nh v'nh d' đó mà sinh ra cái án án tr'om h'nh ác ng'ay nay. Còn như nói đương lúc bấy giờ đã quyết li'c rồi, thì không có gì gì mà l'ay sinh ra bao nhiêu ch'it (t'it) như thế. B'ay đ'ra nghĩ v'nh đó, cần phải nhớ Bà tước thuật lại cho rõ ràng.

Mới rồi Bà tước kể chuyện, rất có phong thu, không kém gì một tay đi'ut thủ trong đ'nh từ l'nh, kh'ic chúng tôi nghe mà quên m'it, càng ng'ng nghĩ càng có hưng v'v; bấy giờ, mặt trời đương nóng, khi n'ng ngoài đ'ng còn đương nóng l'nh, bạn ta d'ra có đi xe hơi cũng phải nắm sâu giờ ch'it, mới có thể cùng Bà tước lên th'nh, đến nơi địa phương có chuyện đó, mà tra khám tung l'ch, d'ng mà b'ân cách tấn h'nh. Hiện giờ còn đương th'ng th'it, chưa có việc gì, chỉ bằng xin Bà tước th'ng th'ng kể hết câu chuyện cho chúng tôi d'ng cho chúng tôi h'it r'ng t'ng thì t'ng đ'nh, không sót ch'it gì, thì về l'nh đ' việc này ch'ch là có l'ch ch'ch ch'ng không, không rõ t'ng gì Bà tước th'nh?

Bà tước g'ch đầu mà d'p r'ng: Chỉ mấy câu đó, đủ thấy cái kiến thức của Phúc-qu'ân (Tức Phúc-Nhì ma-Tự) cao hơn người ta đến mấy bậc; Tình hình Hải-Đức nữ sĩ, nào có khác như Phúc-qu'ân đã v' trên đó đâu? Tôi đã ch'ng một lòng

thành tôi d'ra d'ra ng'it giúp cho may ra như t'ng th'nh th'ng, d'ra ra cái tang đạo này, thế thì d'ra l'oi v'it đi, trước sau thế nào, tất nhiên tôi phải kể cho ng'it rõ, nhưng lu'ch ngại rằng bạn mình lên th'nh ch'ng tr'it, thì n'ng nữ hiệp đó, mang d' l'ng, v'it, cao, bay xa, ch'ng, b'ng chim l'nh cơ, không biết ng'ay nào là ng'ay l'nh được, kể cực lại kh'ic là không sao mà d' cái sống l'ay l'it trên d'it ng'ay được, có kh'ic cho ta không?

Bạn ta cười mà nói rằng: Đ'ra d' xin ng'it an tâm, tôi đã nghĩ đến, không cần gì mà ngại phiền, những đ'ra quanh eo trong các cái án này, tôi l'ay chưa r' th'nh được trọn vẹn, song vẫn d' đi l'nh đã có cái xung d'ng mà tôi có thể suy l'ng m'it b'it được: N'ng an, tr'om đó mà d' từ d'ng là nữ hiệp công nh'lin d'ng d' th' l'oi, l'ng hiện chưa b'it, n'ng ấy giúp về phương diện này, n'ng trong lòng đã quyết định r'ng: mình vì thấy đ'ra l'oi b'nh d'ra đ'ng, phải thay l'oi hóa mà cầm d'ng đ'ng, nên

thì cái th'p đoạn như thế d' cảnh cáo người đời, n'ng đ'ra đã làm như thế, l'it là l'it ch'ch cái l'oi đó của mình rất m'ng, mục đích không phải là n'oi l'oi v'it, một mai nước sự d' l'oi, th'nd'nh d' không có l'nh h'it ch'it gì, so với những cái án tr'om cấp l'nh th'ng kia l'oi khác xa h'nh, đã làm một việc như vậy, thì tôi quyết r'ng n'ng nữ hiệp đó, không v'it g'p gì mà phải l'ia L'AN-Đ'ON, như như cái án này mà một ng'ay ch'ng ph'it b'it ra thì l'nh l'ch của n'ng đ'g, một ng'ay chưa bày l'oi ra được. Bà tước th'nh đ'ng l'nh h'nh trước sau, suy ng'ic cho kỹ c'ng, thì sẽ biết rõ cái án quan hệ này không thể l'ay các án th'ng thường khác mà b'ân l'ng so sánh được.

Mấy lời giải b'ân cho bạn ta, Bà tước nghe càng th'nh th'nh, g'ch d'nh khen ng'it, và nói rằng: Nh'ng ng'it d' l'nh, cái lòng h'it h'p của tôi ng'ay được v'linh l'ng, tr'oi còn đương n'ng, thì giờ th'ng th'it, tôi xin l'nh l'oi kể rõ cho ng'it nghe.

(Còn nữa)

CREDIT FONCIER DE L'INDOCHINE

(DÒNG-PHÁP-DIA-OC-NGÂN-HÀNG)

Cho vay

Cầm nhà đất
Cầm đồn điền
Lâm nhà
Tậu nhà tậu đồn điền

Giá góp từng tháng lãi gốc rất rẻ, như góp 10% giá từng năm, từ 10% đến 15% năm

Lãi rất nhẹ - Cách trả dễ dàng.
Hàng loạt có nhà và các kiểu nhà giá rất rẻ

XIN HỒI THIỆT TẠI:

HANOI - 1101 Sở Bản Hối 89 phố Francis Garnier

TOURANE - 1101 phố PHAN-CAO ĐUÂN

Lưu ý: Kiểm tra kỹ trước khi mua

XUẤT NGUYÊN-AN NINH

Tập theo trang nhất cột tư

Ngô u An

Bữa 8 Mai vừa rồi vụ "Hội kín Nguyễn-an-Ninh" đã đem ra xử tại tòa án Saigon. Ông báo ta lâu nay ước ao biết cái kết quả của vụ này; nên đến xem đông vô số. Đến 7 giờ rưỡi thiên hạ lao nhao trước cửa tòa; trong đó người đến xem lại chen lấn vô số sơn dân, mặt thêm, linh tập, cảnh sát. Một lát có lính cho công chúng vào tòa.

Trong tòa đã chật ních vì số người bị cáo có đến 112 và 20 người làm chứng. Ông Nguyễn-an-Ninh xem hình cũng vẫn khêu. Ông vận nội cái áo ta đen; tóc dài, lại nơi mới trên lún phún mấy cái râu làm cho sát mặt ông lại thêm vẻ oai phong hơn trước. Ông ngồi trên cái ghế bị cáo, nét mặt bình tĩnh không ra dáng sợ hãi; và thỉnh thoảng ông ngó mấy quan tòa và công chúng mà cười một cách rất có ý nghĩa.

Một lát quan Chánh tòa Boyer lên ngồi, và tuyên bố rằng: vì trong vụ này có nhiều chuyện không nên cho công chúng biết nên ông lấy quyền "độc tài" (pouvoir discrétionnaire) mà xử theo lối bí mật, không cho công chúng dự xem (huis-clos). Đoàn mấy viên có lần lược mới lững người đã vào phòng, phải ra lễ. Những nhà viết báo và những kẻ sự không phải cái họ cho người bị cáo cũng đều phải ra.

Có bà vợ ông Nguyễn-an-Ninh tay dắt con thơ, tìm đến thăm chồng mà cũng không gặp được!

Đến 5 giờ chiều, tòa trưng trị tuyên án.

Ông Nguyễn-an-Ninh phải 3 năm tù, 1.000 quan tiền và mất quyền công dân (droit civiques) trong 5 năm.

Ông Phan-văn-Hàn 8 tháng tù treo 500 quan tiền và.

Hương: Thân Ngà 2 năm tù 500 quan tiền và.

Tên Gạn và tên Cột là 2 đứa đã khai trong vụ này đều bị xử người 3-4 năm tù.

Còn trên 80 người bị cáo đều bị xử mỗi người từ 2 tháng cho đến 4 năm tù; chỉ có 2 người được tha bổng.

Vậy mà chưa hết những người bị cáo lại còn phải đưa lên xử tại tòa Đại hình về tội âm mưu làm rối sự trị an trong nước.

(Theo T. Ch 9 mai và C. L. 10 mai)

ĐẦU KHUYNH-ĐIỆP

Bản báo có tiếp được 3 về đầu Khuynh-điệp của ông Viên để gởi tặng. Đầu này là một thứ đầu ông mới chế ra, rõ là nội hoá, vậy bản báo có lời cảm ơn, và chúc cho số chữ đầu của ông được phát đại.

T. D.

ĐỘC-GIẢ LUẬN-DÀN

VĂN ĐỀ CÚP TỐC CỦA PHỤ NỮ VIỆT-NAM TA

Xem báo T. D. số 165, ở mục "Độc giả luận" có bài của ông Phạm Kim Phụng công kích tôi về vấn đề hót tóc của phụ nữ Việt-nam. Tôi vì đã nói thì phải nói cho hết lời, để bạn tôi phải nên bàn cho xác lý, nên có đôi lời bực bực.

Ông nói: Người nào không công nhận cái sự đẹp về vấn đề "hót tóc" của phụ nữ Việt-nam, thì tôi cho là u mê. Ông nhớ làm rồi. Tôi nói: người nào không biết lợi hại về vấn đề lý mới là u mê chứ! - Khắp cả bài tôi, có chỗ nào tôi cho phụ nữ ta hót tóc là đẹp đâu? - Tôi chỉ nói: phụ nữ ta hót tóc thì được điều tiện lợi.

Ông nói: "Cái chuyện gì mà đã có người công nhận là đẹp, mà mình vẫn cứ trái ý, thì chỉ cho khỏi họ bảo mình là u mê" - Ông nghĩ chưa chín. - Trái ý là trái ý cái điều dở, trái ý cái lẽ xấu. Vì như một người dân bà tự do bầy, giải phóng dân tộc, thì tha hồ ông trái ý, tôi đây cũng biểu đồng tình. Vì như một người dân bà bình đẳng phái, mà đối địch. Người ta làm đều phải, mình cứ cho là trái. người ta đi con đường chính, mình cứ bảo là tà; ngày nay là ngày cái cách, ai ai cũng muốn thay những tục hủ bại, mà mình cứ bảo tồn cái tục hủ cho là quốc túy mãi, thế chẳng u mê hủ lậu là gì? ??

Ông nói: "... Đã biết rằng hót tóc là tiện nhưng nếu đã tiện bao nhiêu thì tất phải tiện bấy nhiêu

- Ông thực hay. - Ở đời việc gì cũng thế, có lợi thì tức có hại, có tiện thì tức có dở không tiện. - Mấy mớ tiện lợi cho công việc biết bao nhiêu, thế mà nhiều khi vì mấy mớ tiện lợi người bị xương tan thịt nát; vấn đề thế tục bỏ đi về đường sức khỏe biết mấy, thế mà làm phen vì trau dồi thế tục quá nên nhiều kẻ bị chấn gãy tay què. Cái hại xảy đến bất thường, ta cũng nên phòng bị, chứ cái lợi nhẩn nhẩn, ta cứ nghĩ mãi làm lầm; cái bất tiện chưa đến, ta nên đề phòng, chứ cái tiện hiện thời ta cứ thờ ơ lãnh đạm. Cho thấy người khác ghen mà ta bỏ cơm, chứ lấy nhà khác bị cháy mà ta không đun bếp, thì ra đều cố chấp bất thông vậy. Vấn đề cúp tóc của phụ nữ ta thì tôi dám cá gan rằng: không có cái hại gì xảy đến cả, chứ cái tiện lợi hiển nhiên thì thực không li.

Ông nói: "... Phụ nữ nước ta, nếu để hót tóc mà còn bận cái

Thầy thè ai chẳng vui lòng

Hiệu bán Thuốc nam

Thuốc bắc của người Việt

9 nam

8

VINH HƯNG TƯƠNG VINH - HATINH - HUÉ - TOURANE

Người Việt-nam mua cho công cuộc của người Việt-nam được thành đạt, chẳng lẽ không vụ lòng với sản phẩm đồ ăn như thế thì xin các ngài mua giúp cho có động giáp cho. Cảm tạ vô cùng!

MẤY LỜI THAM CẢM

Bữa 20 Avril bản hội tiếp được thư và mandat 230\$00 của quý ông, quý bà ở BẮC-liên-tân trợ cho hội Nữ công Huê. do bà Trần văn Chương giới thiệu. Lại mới đây bản hội cũng có tiếp được 50\$00 của một bà ở Phanrang tân trợ cho hội nhưng không cho biết danh tánh.

Vậy bản hội xin có lời cảm ơn.

Phượng danh qui tánh của quý ông, quý bà xin kể ra sau này:

Mme veuve Đức Phổ	21\$00
Trương Vĩnh Thô	21\$00
Mme Huỳnh ngọc Nhuận	50\$00
Trần Trinh Huy	50\$00
Mr Vương hữu liệu proprietaire foncier	50\$00
M. Trần trinh Đình proprietaire	60\$00

(Nữ công học hội lai cáo)

MANDATS CỦA AI ??

Bản báo có tiếp được 2 cái mandat số 007410 ở Nha-trang Citadelle gởi ngày 6-5-29 và số 089778 ở Bông-sơn ngày 7-5-29 mà không có tên người gởi. vậy ngài nào có mandat ấy xin trả lời cho biết, cảm ơn.

Tiểu-Dân

Chú ý! Chú ý!

AI là chủ tiệm bán thuốc bắc "CHÂN và SÔNG" nên tìm đến tiệm QUÂN-THANG ở đường CANTON NAIS N° 78-89 FAIFO là một nhà buôn bán thuốc bắc, tạp hóa, cực kỳ, từ danh từ xưa chỉ nay trái đã 30 năm dư trên đường kinh-tế, ai ai đều nghe tiếng; lần si bán lẻ là cả phải chăng, ai ở xa muốn hỏi giá cả gì, sẵn lòng trả lời ngay:

Xin kính mời quý khách chiếu cố.

Chủ nhân kính cáo

QUÂN-THANG

MỚI MỜ !! MỚI MỜ !!

Tại Tourane có biệt sơn

một mở bán:

Sơn tây, giầu, vernis, thuốc quét nước với môi và các đồ phụ tùng về hàng sơn.

Lần buôn và bán lẻ, giá rất hạ!!

Ci ử nhân

NGUYỄN-MẠCH

Đường Dô-Hu Vi - TOURANE

ĐẠI QUANG DƯỢC PHÒNG

N° 48 Boulevard Tổng-Đốc-Phương, Téléphone 19 CHOLON. - Chi-Điểm Phố Hàng Đường 47 HANOI.

Thượng-Hải huyết trung bửu hiệu con Bướm.

Thư thuốc này đã có thấy thuốc thí-nghiệm rồi bảo không có sự độc địa chi trong thuốc cả. Người ốm yếu da mặt như giấy thì biết cái phần huyết đã hư rồi phải uống huyết trung bửu này nó bổ khí huyết và mạnh mẽ trong mình không biết bao nhiêu mà kể, vậy xin quý ông quý bà nên mua mà dùng, còn một chứng rất hay như ham dâm-dục thái quá thì tạng thận đã kém suy thì phần ngưng lạnh uống thuốc huyết trung bửu chừng một tuần lễ thì biết công lực thuốc hay dường nào. Còn những người vô sơn không tốt uống thuốc này đôi ve sau sanh sữa nhiều lại mát. Thường khi con nít mất sữa tại khí huyết chưa đủ thành bệnh Cam-tích thường-cho nó uống càng tốt, những người đàn bà đương kinh không đúng hoặc trễ hoặc sứt uống thuốc có sức mạnh sau đương kinh đúng tháng, những người học sanh phải bị lo lắng quá độ thì tâm huyết hóa kém sắc mặt như giấy, uống thuốc này sanh máu tươi tốt, những người già cả khí huyết suy kém tinh thần yếu đuối, hay dùng thuốc này thì tự nhiên tóc xanh và đen lại có sức mạnh.

CÁCH DÙNG: Người lớn mỗi ngày uống 3 lần trước khi ăn cơm nửa giờ hoặc ăn rồi, mỗi lần một muỗng ăn súp, vậy khuấy nước ấm ấm mà uống.

Mỗi ve lớn giá là 2\$00, mỗi ve nhỏ 1\$20. - ĐẠI-LÝ: Bắc-kỳ, Trung-kỳ, Nam-kỳ đều có bán

